

Skarga wniesiona 8 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-240/04)

(2004/C 190/21)

Dnia 8 czerwca 2004 r. Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez pełnomocnika M. Shottera, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do:

- dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) ⁽¹⁾,
- dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) ⁽²⁾,
- dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) ⁽³⁾,
- dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) ⁽⁴⁾,

lub, w każdym razie, nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciążyą na mocy art. 18 dyrektywy o dostępie, art. 18 dyrektywy o zezwoleniach, art. 28 dyrektywy ramowej i art. 38 dyrektywy o usłudze powszechnej;

2. obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na transpozycję dyrektyw upłynął dnia 24 lipca 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24.04.2002, str. 7.

⁽²⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 21.

⁽³⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 51.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 21 kwietnia 2004 r. (pierwsza izba) w sprawie T-172/01 ze skargi M. przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, wniesione przez M. w dniu 9 czerwca 2004 r.

(Sprawa C-243/04 P)

(2004/C 190/22)

W dniu 9 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie M., reprezentowanej przez H. Tagarasa, avocat, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 21 kwietnia 2004 r. (pierwsza izba) w sprawie T-172/01 ze skargi M. przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne i uzasadnione;
- uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie, że skarżącej przysługuje prawo do renty rodzinnej zgodnie z art. 27 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami pierwszej instancji, jak również niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne przywołane argumenty:

Zaskarżony wyrok jest dotknięty zarówno „naruszeniem procedury” w rozumieniu art. 58 statutu Trybunału Sprawiedliwości, jak i „naruszeniem prawa wspólnotowego” w rozumieniu tego samego przepisu. Skarżąca powołuje się również na Europejską Konwencję Praw Człowieka, w szczególności prawo do sprawiedliwego procesu.

Zarzut naruszenia procedury dotyczy kwestii dowodowych i składa się z dwóch części. Pierwsza odnosi się do decyzji Sądu o odrzuceniu, jako spóźnionych, dwóch potwierdzonych notarialnie oświadczeń, przedłożonych po zamknięciu procedury pisemnej, lecz w odpowiedzi na nowe dokumenty i argumentację zawarte w duplice. Druga część opiera się na fakcie, że Sąd w żaden sposób nie wziął pod uwagę dwóch innych potwierdzonych notarialnie oświadczeń, które były dołączone do początkowego wniosku oraz do skargi.

Zarzut naruszenia prawa wspólnotowego odnosi się do błędu popełnionego przez Sąd przy stosowaniu art. 27 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, polegającego na nieprawidłowej kwalifikacji prawnej porozumienia zawartego między skarżącą a jej byłym małżonkiem. Odwołanie zarzuca w szczególności, iż w zaskarżonym wyroku nie uznano „alimentacyjnego” charakteru porozumienia z 1999 r., lecz w sposób dowolny i błędny zakwalifikowano je jako akt „czysto grzesnościowy”.